

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346606728304/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

længe Danskerne er et Folk. – Faa Deel i dét Liv, I unge Holting-Kar-
le og –Piger! da skal I faa at se, at:

om og Haaret graaner, bli'er Sindet aldrig tungt,
men Hjertet glæder evig, lyksaligt og ungt.

— — Se, — det, vi hér skal høre i Aften — han holdt Bogen i Vejret —
«det er en Fortælling af en Nordmand, der tydelig nok lever og er
mere end sig selv; en Mand, hvem Aanden har gjort delagtig i hans
Folks, det norske Folks Liv; hvis Navn derfor ogsaa vil leve, saalænge
der er noget, som hedder Norge. Navnet, han bærer, er *Bjønson*. —
Han nævner sletikke Norges Navn i den Fortælling, jeg nu vil læse,
men han afmaler for os i den en ung Karl og en ung Pige, Thorbjørn
og Symøve, som begge to er *gjennemnorske* af Væsen, og lever med
hinanden saadan, at det er til Glæde for de Gamle, til Ære for dem
selv og til Gavn og et godt Exempel for Efterslægten; men *deres* Liv
er da ogsaa til Glæde, Ære og Gavn for Folkets Aand, for Folkets Liv i
det hele. — Hør nu her:

«I en stor Dal kan der være et til alle Sider fritliggende, højt Sted,
som Solen bærer Straaler paa, fra det den gaar op, til den falder — —»

Han læste med en lille Smule norsk Betoning, hvor Udtrykkene
faldt særlig norske, og han læste i det hele saare godt.

Der var udmærket Ro i Forsamlingen. Det var tydeligt, at alle var
vante til at høre. Flere af de Unge var tydelig ogsaa stærkt bevæ-
gede. Børnene, der fulgte med Præsten derhen, var dog mest med-
tagne. Dem kunde man have grebet med de bare Hænder. De vidste
ikke, hvor de var. Øjnene var blevne drømmende og stod ganske stil-
le i Hovederne paa dem. Selv sad de uden at røre sig, i tilfældige,
ubekvemme Stillinge, som de netop havde indtaget, da det kom
over dem. Niels Vibro's Niels skød Ryg som en Kat.

Det var ogsaa ligesom Bjerg over Bjerg af Herlighed i den Fortæl-
ling. For det første at være saa aandeløst med i Beretningen om den
lille Dreng paa Granliden med det underlige Sind og i de farefulde
Omgyvelser, — og saa endda at have noget endnu større i Forventnin-
gen: hin Verden derovre paa Solbakken, hvor hun gik, den lille Pige,
som havde det dejlige Navn, og som smilede, naar hun talte. — Og
bag ved dét igjen, over det altsammen: Norges Himmel, Norges Fjel-
de, og igjennem Sproget en hemmelighedsfuld Hvisken, en dæmpet
Kalden af Norges, ja, af det ældgamle Nordens Kjæmpaaand.